

Misioni ynë

Revistë informative, kulturore dhe shpirtërore, numri 1, mars 2021

Gëzuar Pashkët!

Pranim-dorëzimi i detyrës në Misionin Katolik Shqiptar në Luzern

(Foto: Andrea Memaj)

Të dielën e parë të kohës së Ardhjes, në Sursee, gjatë Meshës së shenjtë, të kryesuar nga vikari ipeshkvor i dioqezës së Baselit për rajonin e shën Viktorit, Hans Peter Wasmer, është bërë pranim-dorëzimi i detyrës në Misionin Katolik Shqiptar në Luzern. Vikari ipeshkvor falënderoi don Marijan Lorencin për shërbimin dhe punën e tij, i cili tani është transferuar në Misionin Katolik Shqiptar në Thurgau (Sirnach) dhe njëkohsisht don Anton Ukës i uroi mbarësi në detyrën e re si misionar në Misionin tonë në Luzern.

Mirësearchje

M. Vida dhe M. Mrika

Motër Vida – Tevide Ademi është lindur në fshatin Dunav, famullia e Stubllës, komuna e Gjilanit. Shkollën e mesme e ka përfunduar në Mitrovicë, ndërsa studimet filozofike dhe teologjike në Sarajevë dhe Zagreb. Është pjesëtare e Kongregatës së motrave të Bijave të Dashurisë Hyjnore – Provinca e Provanisë Hyjnore. Kushtet e para i ka dhënë më 5.08.1982 në Sarajevë, ndërsa kushtet e përjetshme në Zagreb. Ka shërbyer në Dubrovnik, kurse prej vitit

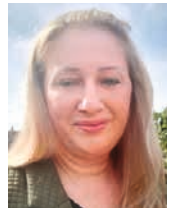
1994 deri në vitin 2020 ka shërbyer në Shkodër. Prej shtatorit të vitit të kaluar është me shërbim në Misionin tonë në Luzern.

Motër Mrikë Sabedini është lindur dhe rritur në Ferizaj, shkollën fillore dhe atë të mesme i ka përfunduar në vendlindje. Në vitin 1990 ka filluar ecjen e formimit në Shkodër, në bashkësinë e motrave të Bijave të Dashurisë Hyjnore. Nga viti 2001 është me shërbim në Zvicër. Shtatëmbëdhjetë vitet e para ka shërbyer në Luzern, pastaj dy vite në Sirnach, dhe tani përsëri është dërguar në Misionin tonë në Luzern. Motrës Vida dhe motrës Mrika u dëshirojmë mirësearchje dhe shërbim të mirë e të shenjtë në mesin tonë.

Ndryshimet

në Administratën e Misionit

Zonja Vilma Kaqinari, nga 1 tetori 2016 deri me 31 dhjetor 2020, me profesionalizëm dhe përkushtim, ka punuar në zyrën e Administratës në Misionin tonë në Luzern. Për arsye të angazhimeve të shumta ndaj familjes dhe punës që tashmë kryen si udhëheqëse e zyrës së taksave në komunën e Islisberg (Argau), Vilma ka vendosur të japë dorëheqje nga puna në Misionin tonë.

(Vilma Kaqinari)

Prej datës 1 prill të këtij viti, zonja Besjana Thaqi do të fillojë punën në zyrën e Administratës

(Besjana Thaqi)

në Misionin tonë në Luzern. Besjana është e martuar, ka një vajzë tri vjeçare dhe jeton me familjen e saj në Schachen. Ka përvojë pune në disa komuna dhe së fundmi ka punuar në komunën e Meggen.

Vilmën e falënderojmë përzemërsisht për punën, përkushtimin dhe dashurinë që ka treguar për Misionin tonë, ndërsa Besjanës i dëshirojmë mbarësi në punë, bashkëpunim të mirë me ne dhe me të gjithë besimtarët tanë.

Misionar të dashurisë

Të dashur lexues,

me anë të revistës “Misioni ynë” po vijmë tek Ju me dëshirën që duke ju informuar mbi aktivitetet tona si dhe përmes shkrimeve të ndryshme, me përmbajtje shpirtërore dhe edukative, ta përçojmë tek të gjithë Ju lajmin e gëzueshëm të Ungjillit të Krishtit.

Ideja për ta titulluar këtë revistë Misioni ynë ka lindur nga një arsye e dyfishtë. Para se të gjithash dëshirojmë ta promovojmë qendrën e Misionit tonë në Luzern si qendër shpirtërore dhe kulturore, të hapur për të gjithë, dhe njëkohësisht dëshirojmë t’ia kujtojmë vetvetes dhe të gjithë bashkësisë tonë misionin që na ka lënë Krishti: “Dilni në mbarë botën e predikoni Ungjillin të gjithë njerëzve” (Mk 16, 15). “Gjatë udhëtimit predikoni: Mbretëria e qiellit është ngjat! Shëroni të sëmurit, ngjallni të vdekurit, pastroni të gërbulurit, dëboni djajtë! Falas morët, falas edhe jepni!” (Mt 10, 7-8).

Misioni ynë primar si Kishë (bashkësi e të pagëzuarve) është që ta predikojmë me fjalë dhe me vepra Lajmin e gëzueshëm të Krishtit dhe tu dëshmojmë të gjithëve se në personin e Jezu Krishtit Mbretëria e qiellit është në mesin tonë. Nga kjo vetëdije lind dëshira për ta krijuar, gjithnjë e më shumë, një bashkësi sipas zemrës së Krishtit, por, për ta arritur këtë kërkohet të bashkëpunojmë me të gjithë, të jemi të gatshëm për të shërbyer, të sinqertë për të komunikuar, të lirë për tu bashkuar dhe të nxitur për tu mobilizuar për të mirën tonë personale, familjare, kishtarë dhe kombëtare.

Jejsusi na kujton që misioni ynë është t’i shërojmë dhe t’i vizitojmë të sëmurët. Në Misionin tonë ka shumë të sëmurë, të moshuar, të vetmuar, prandaj, ftesa ime është që të kemi një kujdes të veçantë për të gjitha situatat e tilla, sepse duke i shërbyer dhe dashur të varfërit dhe të sëmurët i shërbejmë dhe e duam vetë Krishtin.

Krishti na porositi t’i ngjallim të vdekurit! Misioni për të ngjallur nuk nënkupton vetëm ngjalljen e një trupi të vdekur, por, po ashtu ka kuptimin e ngjalljes së marrëdhënieve të vdekura (të ngrira) mes bashkëshortëve, mes fëmijëve dhe prindërve, mes të afërmeve, mes miqsh dhe të gjitha atyre situatave që për arsye të egoizmit dhe krenarisë (mekatit) janë shndërruar në njerëz të vdekur (të ftohtë). Misioni ynë është që t’i ngjallim këto marrëdhënie dhe t’ju dhurojmë ngrohtësi dhe dashuri. Kjo është edhe arsyeja e krijimit të Qendrës së Dëgjimit e cila është e hapur çdo të shtunë paradite në Misionin tonë në Luzern.

Misioni i Kishës është dëbimi i djajve. Misioni i Djallit është ndarja dhe përçarja, ndërsa misioni i Kishës është bashkimi dhe shërimi (shëlbimi). Përmes Sakramenteve të shenjta dhe bekimeve të ndryshme mbi personat dhe gjërat, dëshirojmë ta largojmë të keqën dhe të mundësojmë të mirën në jetën dhe familjen e secilit prej nesh.

Misioni ynë është që të jemi falënderues për të mirat që kemi dhe të jemi bujar në bashkëndarjen e këtyre të mirave me të varfërit dhe me ata që kanë nevojë. Prandaj, kohë pas kohe në Misionin tonë ka pasur dhe do të ketë iniciativa bamirësie të cilat kanë si qëllim kujdesin dhe dashurinë tonë për të varfërit.

Duke uruar që Shpirti Shenjt të frymojë në zemrat, mendjet dhe familjet tona dëshirën për një jetë dhe mision sipas shembullit të Krishtit të Ringjallur, të gjithëve ju uroj: Gëzuar e për shumë vjet festën e Pashkëve!

Don Antoni

Ripërtëritja shpirtërore për anëtarët e Korit

Në Misionin tonë në Luzern, don Anton Uka, së bashku me motrat Bijat e Dashurisë Hyjnore, organizoi një ripërtëritje shpirtërore për anëtarët e korit “Mons. Nikë Prela”. Në këtë takim morën pjesë mbi 30 anëtarë të Korit. Ripërtëritjen shpirtërore e udhëhoqi don Anton Uka, me temën: Takimi i Jezusit me Zakeun Lk 19,1-10.

Takimi filloi me përshëndetjen e mirëseardhjes, për të vazhduar pastaj me një meditim të shoqëruar nga lutja personale dhe e përbashkët. Në përfundim të takimit secilit pjesëmarrës iu dha mundësia të bashkëndajë diçka nga përvoja e vet apo edhe të propozojë diçka për takimet tona të radhës.

Qëllimi i këtij takimi ishte përgatitja sa më e mirë për festën e Krishtlindjes, takimi me njëritjetrin dhe urimi për festat e Kërshëndellave.

(Foto: Besnik Qerimi)

Takimi me forumin e Grave

Më 19 dhjetor 2020, në Misionin Katolik Shqiptar në Luzern, është organizuar një përgatitje shpirtërore për gratë e Misionit tonë, në të

(Foto: Besnik Qerimi)

cilën morën pjesë rreth 30-të persona. Tema e takimit ishte: “E lumja ti që besove” (Lk 1,26-38).

Takimi përfundoi me Meshën shenjte dhe me urimin që festa e Krishtlindjes t’i mbushë zemrat e të gjithëve me paqe dhe dashuri.

Krishtlindja në Misionin tonë

Festa e Krishtlindjes, edhe pse në kohë Pandemie, u shënuar me kremtime të shumta dhe të bukura edhe në Misionin tonë. Dëshira e besimtarëve për të marrë pjesë në Meshën shenjte ishte e madhe,

por, për arsye të masave në fuqi, këtë mundësi e kanë patur vetëm 250 persona, të ndarë në 5 Meshë, mes natës dhe ditës së festës. Megjithatë, gëzimi dhe dëshira për të festuar dhe uruar njëritjetrin ishte e dukshme, këtë gjë e kemi parë nga dashamirësia e shumë besimtarëve të cilët na telefonuan dhe na uruan Krishtlindjen.

Festa e Fëmijëve të Pafajshëm

Në kishën famullitare St. Michael, në Luzern, në ora 18:00 ishte Meshja shenjte dhe bekimi i fëmijëve. Për shkak të pandemisë së Covid-19 pjesëmarrja nuk ishte e madhe. Fëmijët janë dhuratë e Zotit dhe bekimi i ruan fëmijët çdo së keqeje. Të bekosh do të thotë të dëshirosh të mirën, që fëmijët të rriten në hirin e Zotit dhe që Zoti të jetë mbrojtësi i tyre. Bekimi është një dhuratë që shprehet me anë të fjalës (lutjes) dhe spërkatjes me ujë të bekuar, që jep jetën e re në Krishtin. Bekimi bën që edhe një herë më shumë në jetën tonë të zgjedhim Zotin dhe të jemi bijtë e tij.

Lusim Zotin që të gjithë fëmijët e Misionit tonë dhe të gjithë fëmijët t'i përcjellë gjithmonë bekimi i Zotit dhe kurrë mos t'ju mungojë dashuria e Tij.

Radio Maria e Kosovës

Të dielën, me 7.02.2021, Mesha shenjeje e kremtuar në ora 11:00 në Inwil-Zug është transmetuar drejtpërdrejtë në Radio Marinë e Kosovës, kurse lëmosha e mbledhur në të tri vendet ku është kremtuar Mesha shenjeje, me lajmërimin dhe nxitjen e don Anton Uka është dhënë për nevojat e Radio Marisë së Kosovës.

Meshën shenjeje e bëri edhe më të veçantë zëri i bukur i Lorenës dhe Fabiolës të cilat kënduan nën përcjelljen muzikore të m. Mrika.

Takimi me gratë e Misionit tonë

Misioni ynë, më 21 shkurt 2021, duke filluar prej orës 15:30 ka organizuar një takim me përmbytje shpirtërore, për gratë e Misionit tonë.

Në takim morën pjesë më shumë se pesëdhjetë gra. Për shkak të masave në fuqi, kundër përhapjes së virusit Covid-19, nuk ishte e mundur të pranohim më shumë.

Takimin dhe meditimën e ka udhëhequr don Anton Uka, misionar në Luzern, me temën: Jeta shpirtërore dhe përvoja e mëkatit.

Ripërtritja shpirtërore u përmbyll me Meshën shenjeje.

Ishte një përvojë vërtetë e bukur, nën shkëlqimin e diellit dhe të miqësisë me njëra-tjetrën.

Kreshmët në Misionin tonë

Përvoja shpirtërore e kohës së Kreshmëve është e veçantë si për nga aspekti personal po ashtu edhe nga ai kishtar. Në fushën personale, besimtarët përmes njeteve, lutjeve dhe pendesave të ndryshme mundohen t'i përngjajnë Krishtit, ndërsa Kisha përmes riteve liturgjike dhe sakramenteve të shenjta kremton dashurinë e Hyjit në mesin e popullit. Në Misionin tonë, edhe pse me masa kufizuese, përshpirtëria e Udhës Kryqes dhe Mesha shenjeje ishin në qendër të përvojës tonë shpirtërore.

(Foto: Besnik Qerimi)

(Foto: m. Mrika Sabedini)

Festa e Zojës së Lurdit

Me 11 shkurt kalendar kishtar përkujton Zojën e Lurdit. Njëkohësisht kjo është edhe Dita botërore e të sëmurve në të cilën Kisha na fton të lutemi për të gjithë të sëmuret dhe t'i mbështesim me praninë, ndihmën dhe përzemërsinë tonë.

Mesha shenjte është kremtuar në mbrëmje, interesi për pjesëmarrje ishte i madh, pasi që në

këtë kremtim u nda edhe sakramenti i vajimit për të gjithë ata të cilët dëshiruan ta praninin këtë sakrament.

Këshilltarët e rinj

Gjatë këtyre muajve në Misionin tonë kemi pasur ndryshime edhe në emërimin e Këshilltarëve të rinj.

Gjergj Paloka dhe Shin Pali, pas një shërbimi gati 30-të vjeçar, kanë vendosur të mos jenë më në detyrën e këshilltarit. Gjergjin dhe Shinin, gjatë Meshës së shenjtë në Luzern dhe

(Foto: Shin Pali)

Emmenbrücke, i kemi falënderuar për ndihmën e çmuar dhënë Misionit tonë dhe njëkohësisht ju kemi urrear shëndet dhe mbarësi.

Detyrën e re të këshilltarit e kanë pranuar Nue Laska (Doblibare), Petrit Ukaj (Gjakovë), Dukagjin Qollaku (Velezhë) dhe Anton Gjoni (Bec). Këshilltarëve të rinj u dëshirojmë bashkëpunim të mirë dhe suksese në detyrën e re.

(Foto: Besnik Qerimi)

Takim me të rinjtë

Misioni ynë ka një kujdes për të gjitha moshat e besimtarëve që e përbëjnë atë, por, një kujdes krejt të veçantë mundohet të tregojë për formimin e fëmijëve dhe të rinjve tanë.

Ditën e Pranverës, edhe pse me mot të ftohtë dhe në kushte pandemie, rinia jonë iu bashkua thirrjes për një takim njohje, formimi dhe përgatitje shpirtërore për festën e Pashkëve.

(Foto: Anton Gjoni)

(Foto: Anton Gjoni)

Tema e takimit ishte: “Rini, ju jeni tempulli i Zotit” dhe ftesa bërë të rinjve ishte që ta ruajnë jetën e tyre të pastër duke lejuar që Krishti të banojë dhe të veprojë në jetën e tyre.

Pas ligjëratës kishim Meshën shenjte dhe një moment argëtimi në oborrin e qendrës tonë.

(Rubrika Aktivitetet:
përgatitur nga m. Vida Ademi)

Aktivitet bamirësie

Feja në të cilën besojmë na nxit të mendojmë edhe për të tjerët, veçanërisht për të varfërit, për të cilët Jezusi na thotë se do t'i kemi gjithmonë me ne (krh. Mt 26, 11). Të vetëdijshme se shumë persona dhe familje kanë mungesë të gjërave elementare për një jetë të dinjitetshme, ne gratë dhe nënat e Misionit tonë, së bashku me Motrat, kemi ndërmarrë një aksion për rregullimin dhe shitjen e pjatës dekoruese për festën e Pashkëve. Qëllimi i këtij veprimi është të bëjmë dicka të vogël për ata që janë me më pak fat se ne, por me dashuri

(Foto: m. Mrika Sabedini)

të madhe, sikurse na mëson edhe Nëna jonë Tereze.

I falënderojmë gratë e Misionit tonë, të cilat janë gjithmonë të gatshme të marrin pjesë në aktivitetet e ndryshme shpirtërore, kulturore dhe bamirësie. Po ashtu i falënderojmë besimtarët e Kishës tonë të cilët na mbështesin duke i marrë (blerë) produktet tona.

Shkruan: Flora Rosaj

Lutja e Mëngjesit me Këshilltarët Kantonal

Me ftesën e presidentes së Këshillit Kantonal të Luzernit, Ylfete Fanaj, përgjegjësi i Misionit tonë, don Anton Uka, ka marrë pjesë në Lutjen e Mëngjesit e cila u zhvillua në Kishën famullitare në Sursee. Për Misionin tonë dhe për vetë don Antonin ishte një nder i madh që së bashku me udhëheqësit fetar të Kishës Katolike dhe të asaj Reformatore të kryesonte këtë moment të lutjes dhe të meditimit për Këshilltarët e Kantonit.

Presidenten e Këshillit Kantonal të Luzernit, bijën e popullit tonë, Ylfete Fanaj, e përgëzojmë për sukseset e arritura dhe njëkohësisht e falënderojmë për afërsinë dhe mbështetjen që është duke treguar për Misionin tonë.

(Foto: Marc Benedetti, Pixabay)

KATËR ËNDRRAT E SHËN JOZEFIT

Një zemër bujare

Në Ungjij nuk gjejmë fjalët e tij, por zemrën, që Zoti e sheh dhe e zgjedh për vete. “Tek Shën Jozefi – shkruan Papa Françesku – Zoti pa zemrën e atit, të aftë për ta dhuruar e për ta lindur jetën çdo ditë”. Kështu ndodh edhe me thirrjet:

“Zoti dëshiron të plazmojë zemra ballarësh, zemra nënash: zemra të hapura, të afta për hove të mëdha, bujare në dhurimin e vetvetes, të dhembshura në ngushëllimin nga ankthet dhe të palëkundura në përforcimin e shpresës. Për këtë kanë nevojë meshtaria dhe jeta rregulltare, veçanërisht sot, në kohë të karakterizuara nga ligështi e vuajtje, edhe për shkak të pandemisë, e cila ka sjellë pasiguri dhe frikë për të ardhmen e për vetë jetën. Shën Jozefi vjen drejt nesh me butësinë e tij, si shenjt i portës përballë; njëkohësisht, dëshmia e tij e fuqishme na e orienton udhën”.

(Foto: Robert Cheaib, Pixabay)

Shenjat e vogla të Zotit

Reflektimi i Papës vazhdon më tej mbi bazën e tri fjalëve kyçe. E para është “ëndrra”, term i lidhur në mënyrë të pandashme me dashurinë, sepse aty përmbushet vërtetë jeta dhe zbulohet misteri i saj. Në fakt, - thekson Papa Françesku – jetën e kemi vetëm nëse e dhu-

rojmë, e zotërojmë vërtet vetëm nëse e dhurojmë plotësisht”. Shën Jozefi e ktheu jetën e vet në dhuratë, falë ëndrrave, që i treguan rrugën.

“Shën Jozefi i la ëndrrat ta udhëheqin pa ngurrim. Pse? Sepse zemra e tij orientohej nga Zoti, prihej drejt Tij. ‘Veshit të tij të brendshëm’ e vigjilent i mjaftonte një shenjë e vogël për t’ia njohur zërin”.

Një shenjë, që shndërrohet në thirrje, sepse – sikurse shkruan Papa - Zotit nuk i pëlqen ta zbulojë veten në mënyrë spektakolare, duke na e cenuar lirinë. Mënyra me të cilën na flet është “butësia”, “nuk gjuan me rrufe vizionesh plot shkëlqim, por i drejtohet me delikatesë shpirtit tonë, duke u bërë intim me ne dhe duke na folur përmes mendimeve dhe ndjenjave tona”.

Një “po”, që s’është dorëzim

Katër ëndrrat e shën Jozefit -lindja e Jezusit, ikja nga Egjipti, kthimi në atdhe dhe mbërritja në Nazaret – kërkojnë përgjigje të guximshme për të ndjekur vullnetin e Zotit. Por Shën Jozefi nuk bën thjeshtë një akt dorëzimi para vullnetit hyjnor. Ai e pranon aktivisht atë, përmes një protagonizmi të fuqishëm.

“Nuk ka fe pa rezik – shkruan Papa Françesku. - Vetëm duke e lëshuar veten në duart e Hirit hyjnor, duke i lënë mënjanë programet dhe rehatitë e veta, njeriu i thotë vërtet ‘po’ Zotit. Dhe çdo ‘po’ jep fryte, sepse është pjesë e një plani më të madh, nga i cili shohim vetëm disa veçori, por, që Artisti hyjnor e njeh dhe e realizon, për ta kthyer çdo jetë në një kryevepër”.

Duart e palodhura të Zotit

Karakteristika tjetër ka të bëjë me “shërbimin”, që karakterizon udhën e thirrjes e Shën Jozefit, lindur nga një dashuri e lirë, që nuk dëshiron ta bëjë tjetrin pronë personale. Papa nënvizon aspektin e “dhurimit të vetve-

tes” në jetën e shenjtit, aftësinë e tij për të mos u shkurajuar, për të përballuar situata të reja pa u ankuar. Kjo është “gatishmëria e atyre, që jetojnë për të shërbyer”, thekson Papa duke pasur parasysh thirrjet në jetën meshtarake e rregulltare.

“Mund të thuhet se [Shën Jozefi] ka qenë dora e Atit Qiellor drejt Birit të tij në tokë. Prandaj, ai s’mund të jetë veçse shembull për të gjitha thirrjet, të cilat duhet të jenë pikërisht kështu: të jenë duart e palodhura të Atit për bijtë dhe bijat e tij”.

Kujdesi për të ruajtur e mbrojtur

Ashtu si Shën Jozefi, vijon më tej Papa në mesazh, ne japim një shembull të bukur të jetës së krishterë, “kur nuk ndjekim me kokëfortësi ambiciet tona dhe nuk paralizohemi nga nostalgjia, por kujdesemi për atë që na e beson Zoti, përmes Kishës! Atëherë, Hyji ndikon mbi ne Shpirtin e tij, krijimtarinë e tij; dhe bën mrekulli, si me Shën Jozefin”. Meditimi i shenjtit, peshimi i çdo veprimi pa u nxituar e duke menduar gjithnjë për të ardhmen, janë ushtrime besnikërie ndaj Zotit, që vlejné për çdo thirrje, nënvizon Ati i Shenjtë. “Mos ki frikë”, i thotë Zoti shën Jozefit, e “Mos ki frikë: janë fjalët që Zoti të drejton edhe ty, e dashur motër dhe ty, i dashur vëlla – u thotë Papa meshtarëve e rregulltarëve – kur, megjithëse mes pasigurive e lëkundjeve, e ndien se nuk mund ta shtysh më realizimin e dëshirës për t’ia dhuruar jetën Atij.

Janë fjalët, që të përsërit kurdo dhe kudo ndodhesh, ndoshta mes sprovash e keqkuptimesh, lufton për ta ndjekur çdo ditë vullnetin e tij. Janë fjalët, që i rizbulon kur, përgjatë udhës së thirrjes, kthehesh në dashurinë e parë. Janë fjalët që, si refren, e shoqërojnë atë që i thotë ‘po’ Zotit me jetën e vet, si Shën Jozefi: në besnikërinë e çdo dite”.

Zoti, ëndrra e jetës

“Kjo besnikëri - nënvizon Papa në mesazh - është sekreti i gëzimit” të atyre, që mbrojnë më të rëndësishmen: “afërsinë besnike me Zotin dhe të afërmin”. “Sa bukur do të ishte – uron Ati i Shenjtë - sikur e njëjta atmosferë e thjeshtë dhe e shndritshme, e matur dhe shpresëdhënëse, të përshkonte seminarët, institutet tona rregulltare, famullitë!”

“Është gëzimi, që unë uroj për ju, vëllezër dhe motra, që me zemërgjerësi e keni bërë Zotin ëndërrën e jetës suaj, për t’i shërbyer Atij në vëllezërit dhe motrat, që ju janë besuar, përmes një besnikërie që është dëshmi në vet-vete, në një epokë të karakterizuar nga vendime kalimtare e nga emocione, që zhduken pa lënë gjurmë gëzimi. Shën Jozefi, mbrojtësi i thirrjeve, ju shoqëroftë me zemër ati!”, përfundon mesazhi i Papës Françesku kushtuar Ditës Botërore të Lutjes për Thirrjet.

Nga Radio Vatikani

«Nuk ka fe pa rrezik. Vetëm duke e lëshuar veten në duart e Hirit hyjnor, duke i lënë mënjanë programet dhe rehatitë e veta, njeriu i thotë vërtet ‘po’ Zotit. Dhe çdo ‘po’ jep fryte, sepse është pjesë e një plani më të madh, nga i cili shohim vetëm disa veçori, por, që Artisti hyjnor e njuh dhe e realizon, për ta kthyer çdo jetë në një kryevepër».

Intervistë me Don Anton Ukën

Përgjegjës i Misionit Katolik Shqiptar në Luzern

Don Anton ju falënderoj nga zemra që pranuat ftesën time për këtë intervistë!

Jam unë ai që dëshiron t'ju falënderoj ju për bashkëpunimin me Misionin Katolik Shqiptar në Luzern.

Don Anton, për të gjithë ata që nuk kanë shumë njohuri nga jeta juaj, a mund të na bëni një prezantim të shkurtër, kush jeni dhe nga vini?

Vij nga një fshat tashmë i njohur në Kosovë dhe më gjerë, nga Stublla e Epërme. Jam lindur në vitin 1979 në një familje shumë anëtarëshe, me 9 vëllezër e 1 motër, nga prindërit Davidi dhe Gjystja.

Seminarin e ulët (gjimnazin) e kam përfunduar në Prizren, ndërsa seminarin e lartë në Cremona të Italisë. Kam diplomuar në teologji pranë Fakultetit Filozofik-Teologjik të Italisë Veriore (Milano). Në vitin 2005 jam shuguruar meshtar.

Kam shërbyer në Velezhë, në Klinë dhe në Prizren. Pastaj kam vijuar studimet post-diplomike, kam magjistruar në Universitetin e Gregorianes në Romë dhe kam doktoruar në teologji, pranë të njëjtin universitet. Gjatë studimeve në Romë njëkohësisht kam shërbyer në Misionin Katolik Shqiptarë të këtij qyteti. Më të kthyer nga studimet për disa vite kam shërbyer si zëvendës-ректор në Seminarin e Shkodrës dhe si profesor në fakultetin filozofik-teologjik të po këtij seminari. Deri tani kam publikuar disa libra, në gjuhën shqipe dhe në gjuhën italiane. Jam autor edhe i shumë punimeve teologjike dhe pedagogjike. Nga dhjetori i vitit 2020 Zoti ka dashur të më dërgojë në shërbim të tij dhe besimtarëve tanë në Mision këtu në Luzern.

Do donim të dinim se kur e keni dëgjuar për herë të parë thirrjen e Zotit dhe sa e vështirë ka qenë për ju ta pranoni thirrjen e tij?

Mund të them që thirrjen e kam ndjerë në moshë shumë të re, kur isha dymbëdhjetë vjeçar. Kur ndalem dhe mendoj, kuptoj se sfidat kanë qenë të shumta dhe të ndryshme. Por, kur njeriu gjendet përballë vendimeve të rëndësishme të jetës (meshtaria apo martesë), gjëja më e bukur është besimi pa kusht në atë që do. Dashuria që zotëron jetën time është Hyji, prandaj i kam besuar dhe i jam besuar dashurisë së Tij.

Don Anton, që nga fillimi i rrugëtimit tuaj, si predikues i fjalës së Zotit, e deri në ditët e sotme, sa mendoni që ka ndryshuar qëndrimi i popullit tonë ndaj fesë katolike?

Nuk duhet harruar se përvoja me Hyjin varet edhe nga konteksti i situatave personale dhe shoqërore që njeriu përjeton, pikërisht për faktin se Hyji është i pranishëm në çdo situatë të jetës njerëzore. Siç e dimë, populli ynë shqiptar ka përjetuar situata të vështira politike, fetare dhe sociale. Këto situata, të programuara nga ata që na kanë dashur të keqen, shumë herë na kanë "kryqëzuar", duke menduar se aty do të jetë mbarimi ynë. Por, kur shikojmë në retrospektivë, kuptojmë se pikërisht nga kryqi (vuajtja) buroi për popullin tonë jeta, ringjallja. Historia na mëson se Hyji kurrë nuk na ka braktisur. Kjo vlen edhe për Kishën dhe prijësit e saj. Populli ynë, në përgjithësi, është i vetëdijshëm për këtë, ndërsa besimtarët tanë, përveç vetëdijes historike, kam përshtypjen se kanë edhe krenarinë e shëndoshë e të qenit pjesë e Kishës Katolike, e cila gjithmonë në historinë e saj dymijë vjeçare i ka mbetur besnike idealeve kombëtare dhe fetare.

Për sa i përket aspektit shpirtëror, mendoj se gjithnjë e më shumë jemi duke kaluar nga besimi tradicional, në atë të vetëdijes dhe të bindjes personale. Kjo është gjë shumë prem-tuese dhe e mirë, sepse të gjithë jemi të ftuar ta takojmë Jezusin personalisht dhe ta dësh-mojmë bashkërisht, si Kishë e gjallë e bash-kuar në Krishtin.

Cili është prioriteti i misionit tuaj në Luzern?

Nga 1 dhjetori i vitit 2020 zyrtarisht kam pranuar detyrën si përgjegjës juridik dhe shpir-tëror i Misionit Katolik Shqiptar në Luzern të Zvicrës. Misioni ynë shtrihet nga Kantoni i Ties-sin-ës, deri në atë të Wallisit, ndërsa qendra e Misionit është në qytetin e bukur të Luzernit. Numri i besimtarëve është përafërsisht trem-bëdhjetëmijë, ndërsa Meshët dhe sakramentet kremtohen rregullisht në nëntë qendra tona. Një rëndësi të veçantë ju kushtojmë familjeve tona, duke vizituar dhe bekuar çdonjërin prej tyre të paktën një herë në vit. Nga kjo del se natyra e shërbimit tonë është dydimensionale: dimension i fetar (kujdesi për nevojat shpir-tërore të besimtarëve tanë) dhe dimension kombëtar (kujdesi për ruajtjen dhe kultivimin e traditës tonë përkundër inkulturimit dhe integri-mit të popullit në shoqërinë ku jeton).

Tani që jemi para festave të Pashkëve, cili është mesazhi juaj për popullin tonë katolik?

Porosia ime për të gjithë është që të sh-presojmë gjithmonë. Ngjallja e Jezu Krishtit na fton ta bartim kryqin (vuajtjen) me dashuri: “Kush nuk e merr kryqin e vet e nuk vjen pas meje, nuk është i denjë për mua” (Mt 10, 38). Tendencë për ta shmangur kryqin dhe për ta zgjedhur një rrugë sa më të lehtë dhe sa më të rehatshme, nuk është e krishterë. Në këtë as-pekt më duhet të konstatoj se vuajtja është kudo e pranishme, prandaj, vetëm ai që e pra-non vuajtjen sipas stilit të Jezusit, do të jetë i

gatshëm ta kuptojë porosinë e Treditëshit të shenjtë të Pashkëve. Pashkët, ngjallja e Krish-tit, janë përgjigja e të gjitha pyetjeve dhe pikë-pyetjeve tona. Shpresa jonë mbështetet në Krishtin e ngjallur.

Don Anton çfarë mendoni për arritjet e shqiptarëve në Zvicër?

Më parë kisha dëgjuar dhe lexuar për arritjet e mëdha të shqiptarëve në tokën helvetike. Por, tani që jetoj këtu kam filluar të kem kontakt me shumë prej tyre dhe shoh se kanë bërë për-parime të mëdha në të gjitha fushat. Kjo më gëzon shumë dhe më bën të ndjehem krenar para kolegëve dhe miqve të mi zvicran.

Si përfundim, një mesazh për të gjithë po-pullin shqiptar kudo që ndodhet në këtë kohë pandemie?

Pandemia, përveç humbjeve ekonomike, është duke shkaktuar edhe varfëri të madhe në marrëdhëniet tona ndërvëllazërore dhe ndërn-jerëzore. Kjo situatë e krijuar, në mënyrë të ve-çantë, është duke shkatërruar bashkësinë: nuk kemi të drejtë të takohemi, të bashkohemi, të përshëndetemi me dhënien e dorës dhe me përqaftim, të festojmë e të gëzojmë së bashku. Ftesa ime është që të giejmë forma tjera, në mënyrë që të mos zbehet afërsia shpirtërore, përzemërsia, kujdesi dhe dashuria për njëri-tjetrin. Kjo do të ishte humbja më e madhe!

Don Anton, ju falënderoj për përgjigjet e sin-qerta dhe ju dëshiroj bekim, shëndet dhe suk-sese në veprimtarinë tuaj të palodhshme!

Edhe unë ju falënderoj dhe ju uroj juve dhe të gjithë lexuesve: Për shumë vjet Pashkët!

Intervistoi:

Mirlinda Dushi Berisha, Ettiswil

DOMETHËNIA E SIMBOLEVE TË PASHKËVE

Lepuri

Lepuri është marrë nga simbolika e Kishës së lindjes. Lepuri nuk i mbyll sytë kur fle, pasi nuk ka qepalla. Prandaj kur ai fle, duket si të ishte zgjuar. Lepuri është një simbol i frytshmerisë dhe i vigjilencës dhe prandaj u bë edhe simbol i ngjalljes së Krishtit.

(Foto: Gerd Altmann, Pixabay)

(Foto: AnnaER, Pixabay)

Qengji i Pashkëve

Qengji është një nga kafshët më të dashura që flijohen në besimet fetare botërore. Flijimet e tyre ishin të zakonshme në pranverë. Qengji na përkujton flinë e Pashkëve të para në dalje nga Egjipti, kur u pre dhe me gjakun e tij u lyen ballëzirat dhe shtalkat e dyerve të izraelitëve, në mënyrë që vdekja t'i kalonte ato (Dal 12, 1-4). Krahasimi i Qengjit të Pashkëve me Krishtin vjen nga profetët (Is 53, 7; Jer 11, 19) dhe nga shën Pali apostull (1 Kor 5, 7). Edhe shën Gjoni në vizionin e tij në Zb 5, 6 e shikon Qengjin. Në Ungjillin e shën Gjoni Jezusi është ai Qengji i Hyjit, që i shlyen mëkatet e botës (Gjn 1, 29).

Veza

Në të gjitha kulturat veza është simbol i jetës. Në të fshihet në mënyrë misterioze fillesa e një qenie të re. Siç depërton jeta e re e ditës nga errësira nëpër lëvozhgën e fortë, ashtu edhe Krishti e shkatërroi shkëmbin e vdekjes dhe u zgjua në jetë e re.

(Foto: Alexandra, Pixabay)

PASHKËT NË KOHË PANDEMIE

(DËSHMIA E NJË MJEKU)

“Mundohem ta dëgjoj atë që kam përbrenda, e kam të vështirë sepse në këtë heshtje e cila më rrethon, brenda meje kam vetëm britmë (ankime): ato të vajtimeve të shumë njerëzve që ndjehen të sprovuar përtej forcave të tyre, më shumë sesa mund të qojnë (përballojnë). Qajnë nga frika dhe ankthi sepse ndjejnë sikur i ndalet fryma, jeta. Qajnë sepse kuptojnë se do të vdesin të vetmuar. Sot, njerëzit qajnë për arsye të vuajtjeve dhe të padrejtësive të cilat krijojnë zbrazëtira të dhimbshme në jetën e tyre. Qajnë për mungesën e të dashurve të tyre që nuk do t'i shohin më. Qajnë për arsye të mungesës së dashurisë e cila do të jetë më e pranishme përgjithmonë. Bërtas së bashku me ta, qaj, gjëmoj, nuk kuptoj, lodhja e madhe i mbulon të gjitha emocionet e tjera, mendimet, ndjenjat, ndoshta është më mirë kështu!

Pyetja: Përse? Mbetet e hapur dhe paaftësia për tu përgjigjur e mbush njeriun me zemërim. Shkenca na jep përgjigje të përgjys-

muara të cilat nuk arrijnë ta qetësojnë ndjenjën e paaftësisë që ndjejmë përbrenda. Bërtas kundër Hyjit dhe nuk ndjehem në mëkat. Bërtas edhe për ata që nuk mund të bërtasin! Afrohen Pashkët, por çfarë do të thotë kjo sot për ne që jemi në shekullin e lotit (vajtimit)? E kam të vështirë të gjej një kuptim të pranueshëm. Kur të kem mbaruar orarin e punës, nëse kam ende forcë, kaloj nëpër dhoma të spitalit dhe i bekoj të sëmurët në sajë të pagëzimit tonë në Krishtin. A jam një person besimtar apo a isha më parë? Nuk e di më. Unë dhe të gjithë këta njerëz që i kam pranë jemi në kohën e të Shtunën së Madhe. Hyji hesht, Krishti i vdekur dhe i varrosur. E për ne kush do të kujdeset? Më thuaj: Ku të shkojmë e ta gjejmë shpresën? Çfarë do të thotë të festojmë Pashkët? E ku mund ta gjejmë forcën për të krentuar Pashkët?”

Përkthim nga italishtja

(Foto: Tumisu, Pixabay)

Arsyetimet e dëmshme

Kur një nënë apo baba justifikohet kur keqtrajton fëmijën, sepse fëmija bëri një veprim jo të mirë që atyre nuk u i shkoi për shtat, i nervozoi apo fëmija i bëri të ndihen të turpëruar apo të humbin durimin, kjo nuk është e vërtetë. Këta prindër nuk dinë të sillen ndryshe. Vetë prindërit, nëna dhe babai i fëmijës, vijnë nga eksperiencia dhune dhe lënie pas dore.

Ata veprojnë automatikisht dhunshëm, pasi nuk kanë aftësi apo inteligjencë emocionale që të mund të menaxhojnë veten dhe të zgjedhin veprimet. Prindërit sillen keq jo për shkak të veprimit të fëmijës, por sepse nuk dinë të sillen ndryshe. Ata reagojnë sipas modelit që kanë përvetësuar kur ata vetë ishin fëmijë. Nëna dhe babai duke mos pasë mekanizma të inteligjencës emocionale nuk e menaxhojnë bezdinë, padurimin dhe inatin që janë si një lëmsh dhe nuk i lejojnë të veprojnë nëpërmjet empatisë apo dhembshurisë por shpërthejnë në mënyrë të paqartë dhe nuk kontrollojnë veten se çfarë bëjnë.

Pasi t'ju kalojë inati fillon faza e dytë, ku ndihen në faj dhe në vend që të kërkojnë të falur për sjelljen e tyre, i drejtohen fëmijës: “ti bëre gabim prandaj u solla unë keq”. Kjo “sh-tesa” e dytë është njëlloj e keqe si e para pasi e bën fëmijën të ndihet edhe më shumë fajtor por mbi të gjitha të fyer e të poshtëruar nga prindi që ndihet keq e i mërzitur sepse e “detyroi” fëmija të sillet keq. Prindër kur ju ndodh të

(Foto: PublicDomainPictures, Pixabay)

mos e menaxhoni veten më pas, kur qetësoheni, mos vazhdoni ta ndëshkoni fëmijën edhe butësisht. Ju e keni humbur durimin sepse nuk keni ditur ta menaxhoni veten, jo sepse fëmija un soll keq dhe këtë gjë e vërteton sjellja juaj pasi ju ka rënë inati që vazhdoni ta bëni fëmijën të ndihet fajtor në vend që ti kërkonit të falur për sjelljen tuaj të rëndë.

Lira Gjika, psikologe

Katër mësimet e çmueshme të Charlie Chapli-nit

1. Asgjë nuk është e përjetshme në këtë botë, as problemet tona.
2. Më pëlqen të ec nëpër shi, sepse askush nuk mi sheh lotët.
3. Dita me humbjen më të madhe në jetë është dita kur nuk qeshim.
4. Gjashtë doktorët më të mirë në botë janë: Dielli, pushimi, ushtrimet, dieta, respektimi i vetës dhe shoqëria.

Mbërthehu për këto stade të jetës dhe shijoje një jetë të shëndetshme... nëse shihni hënën, ju do të shihni bukurinë e Zotit... nëse shihni diellin, ju do të shihni fuqinë e Zotit... nëse ju shihni në pasqyrë, do të shihni krijimin më të mirë të Zotit. Kështu që, besojë këtë. Ne jemi të gjithë udhëtarë, Zoti është agjenti ynë i udhëtimit që tashmë ka përcaktuar rrugët, vendet dhe pikëarritjet tona besojë Atij dhe shijoje jetën. Jeta është thjeshtë një udhëtim. Kështu që jetoje të sotmen, e nesërmja mund të mos jetë!

*Përktheu nga anglishtja:
Daniel David Ukaj*

SHPRESA-VIRTYTI QË I JEP KUPTIM JETËS

Shpesh dëgjojmë të flitet për virtytin e fesë (besimit) dhe dashurisë, por, për çudi flitet pak për virtytin e shpresës, që në realitet nuk ka më pak rëndësi se feja (besimi) dhe dashuria. Siç dihet, për të krishterët këto janë tri virtytet teologale për të cilat shkruan edhe shën Pali tek letra e parë drejtuar Korintianëve (1 Kor 13, 1-13). Nuk mund të mendohet një dashuri pa shpresë dhe një besim pa shpresë. Këto janë tri shtyllat që mbajnë njerëzimin: Feja, Shpresa dhe Dashuria.

Meqë rreth virtytit të shpresës flitet pak, është e dukshme që shoqëria nuk i jep rëndësinë e duhur dhe nuk e vlerëson. Kjo reflektohet nga bisedat pesimiste, nga gjendja e lodhur psikologjike që shfaqet tek njerëzit si mbyllje përballë vetes e tjetrit, depresion, vetëvrasje e shumë sëmundje të tjera mendore me të cilat po përballlet shoqëria.

Ndoshta mosvlerësimi i shpresës ndodh për arsye se nuk bën zhurmë, është një virtyt i heshtur, që vepron në heshtje dhe qetësi. Por edhe pse është e tillë, nuk do të thotë se është më pak e rëndësishme. Papa Françesku thotë: “Shpresa është virtyt i padukshëm. Por është ai virtyt që fsheh veten në jetë” Pra, nuk duhet kërkuar gjëkund, sepse ajo është brenda nesh, brenda secilit person. Por, kërkohet nga secili që të mos lihet në harresë, sepse është virtyt, që i jep kuptim jetës dhe e motivon personin. Hapjani zem-

rën shpresës e mos lejoni t’ ju bëhet asgjë pengesë në kultivimin dhe rritjen e këtij virtyti në jetën tuaj. Sepse, aty ku është shpresa, nuk ka vend zhgënjimi, ankthi, frika, dëshpërimi, përtacia, krenaria, mosbesimi, dyshimi etj. Gjithashtu ai, i cili jeton me shpresë arrin t’i japë kuptim jetës e të vlerësojë çdo moment.

Shpresa është si rreze drite që hyn për të ndriçuar anët më të errëta të personit. Ajo shndërron jetën në optimizëm dhe qëndrueshmëri. Vazhdimisht thotë: ka një mundësi që jeta të bëhet më e mirë, pavarësisht rrethanave. Mirëpo, ky besim e kjo shpresë duket se po i mungon shoqërisë sonë. Sepse kërkohet që çdo gjë të bëhet shpejt dhe të jetë e bukur për syrin.

Mirëpo shën Pali në letrën drejtuar Romakëve na bën të kuptojmë se: “Shpresa që shihet nuk është shpresë. Sepse çka dikush e sheh si mund ta shpresojë? Nëse pra shpresojmë çka nuk shohim atë gjë e presim me qëndresë”. (Rom. 8, 24-25.) “Madje, jo vetëm kaq! Ne mburremi edhe për vuajtje, sepse e dimë mirë që vuajtja sjell qëndresën, qëndresa na bën besnik të sprovuar e besnikëria e sprovuar sjell shpresën, e shpresa nuk turpëron.”(Rom.5,3-4)

Pra shpresa është një qëndrim i hapur si ndaj Zotit ashtu edhe ndaj tjetrit. Është pritje me durim, e jo një pritje fataliste. Pra, pritje me besim, duresë e gëzim. Shën Pali vazhdon të na ftojë: “Në shpresë jini të gëzueshëm..”.(Rom12,12)

Pra, njeriu që jeton në mënyrë të shëndoshë, në aspektin psikologjik dhe shpirtëror, asnjëherë nuk i mungon besimi dhe shpresa, por përkundrazi i forcon këto virtyte në mënyrë të vazhdueshme, pa marrë parasysh uljet dhe ngritjet me të cilat ndeshet gjatë jetës. Shpresoni gjithmonë e kurrë mos lejoni të zbehet në ju ky virtyt i çmuar, shpresa!

(Foto: manseok Kim, Pixabay)

m. Franciska (Suzana) Lekaj, psikologe

PËRSIATJE NË FESTËN E ZOJËS SË LURDIT

Të gjitha festat e krishtera dhe veçanërisht ato të kushtuara Virgjërës Mari, në thelb, i tregojnë njeriut dy perspektiva: atë të qiellit, si qëllim i vetëm i njeriut besimtar dhe atë të eliminimit apo luftimit të mëkatit (kthimit) si qëllim themelor të veprimit njerëzor.

Sot, Kisha Katolike përkujton dhe feston ngjarjen e madhe të dëftimit të Zojës në Lurd të Francës (11 shkurt 1858). Sot Virgjëra Mari, sikurse atëherë kur i pati thënë Bernadetës, dëshiron të na thotë edhe ne: “Nuk të premtoj lumturi këtu mbi tokë, por në Parajsë”.

Edhe sot, sikurse edhe në të kaluarën e shekullit XVIII, rryma të ndryshme filozofike, politike, ekonomike dhe teknologjike vazhdojnë ta ushqejnë njeriun me propozime dhe premtime për një lumturi tokësore, fatkeqësisht, të privuar (zhveshur) nga parimet shpirtërore. Pozitivizmi i rrymave të tilla për-

veçse të ushqejë utopi (ide dhe dëshira të paraizueshme), harron që njeriu sa më tepër të përjashtohet nga dimensionin e tij shpirtëror, apo më konkretisht nga feja, shpresa dhe dashuria, aq më tepër do të ndjehet i varfër, i vetmuar, i frikësuar, i trishtuar dhe si pasojë e kësaj i pakënaqur me vetveten dhe me arritjet e tija. Prandaj, dëftimet e njëpasnjëshme që Virgjëra Mari i bëri Bernadetës, janë një ftesë gjithmonë aktuale dhe për të gjithë, në mënyrë që t'i lejojmë vetvetes të ushqehemi nga ajo shpresë (pritje) pavdekësie dhe lumturie për jetën e pasosur.

Sot, njëra ndër arsyet e vuajtjeve të mëdha dhe krizave të thella shpirtërore e psikologjike të njeriut të ditëve tona është mungesa e

shpresës. Përqendrimi i tepruar mbi vetveten (egoizmi) dhe dhënia e skajshme pas gjërave materiale (të vdekshme), e ka futur njeriun në një rreth vicioz pakënaqësie nga i cili vështirë do të dalë po që se nuk do të ndezet në të drita e shpresës për jetën e pasosur.

Luftimi apo eliminimi i mëkatit është porosi tjetër që na dhuron festa e Zojës së Lurdit. Në kontekstin biblik, por sidomos në atë kristologjik, eliminimi apo luftimi i mëkatit në dimensionin e tij fizik (shërimi nga sëmundjet), në atë shpirtërorë (shërimi nga veset) si dhe në atë

psikologjik (shërimi nga varësitë dhe posedimet), paraqitet si detyrë themelore e veprimit njerëzor. Mjekësia apo ilaçi i këtij shërimi tredimensional quhet kthim apo besim në premtimet e Jezusit të Nazaretit. Jo rastësisht, shenjtërorja e Lurdit dhe shumë shenjtërore të tjera, anembanë botës, janë bërë

«Përqendrimi i tepruar mbi vetveten (egoizmi) dhe dhënia e skajshme pas gjërave materiale (të vdekshme), e ka futur njeriun në një rreth vicioz pakënaqësie nga i cili vështirë do të dalë po që se nuk do të ndezet në të drita e shpresës për jetën e pasosur».

për njeriun besimtarë oazë shërimi, ngushëllimi, kthimi dhe përmirësimi të cilësisë së jetës në të gjitha dimensionet e saja. Me plot të drejtë teologjia e krishterë i shpjegon mrekullitë duke i quajtur ato materializim të fesë. Pra, atë që më fe e besojmë dhe e shpresojmë, na jepet mundësia ta bëjmë realitet të dukshëm dhe të prekshëm për jetën tonë.

Festa e Zojës së Lurdit është e mbushur me porosi shprese për të gjithë, prandaj, në çfarëdo situatë që ndodhemi, mos të kemi frikë të besojmë që Jezusi është me ne tani dhe në amshim. Shpresa e krishterë nuk zhgënjën kurrë, sepse ajo e ka emrin Jezus.

Mesha shenjte

Mesha shenjte është themeli dhe qendra e jetës tonë të krishterë. Asnjë devocion dhe asnjë përshtirë tjetër nuk mund ta zëvendësojë kremtimin Eukaristik.

Në Misionin tonë, përveç të dielave dhe festave, nga dita e marte-të shtunën, në orën 9:00 kemi kremtimin e Meshën shenjte. Prandaj, nëse gjatë këtyre ditëve të javës ke mundësi për të marrë pjesë në Meshë, mos ja moho vetvetes këtë përvojë takimi me Krishtin dhe me njëri-tjetrin.

(Foto: Besnik Qerimi)

Pagëzimet

Kisha rritet në numër dhe shenjtëri përmes sakramentit të pagëzimit.

Çdo të shtunë në orën 9:00, në Luzern, dhe në çdo vend ku kremtojmë Meshën shenjte sipas datave dhe orëve në kalendar, është mundësia e pagëzimit të fëmijëve tuaj.

Lajmërimi është i domosdoshëm!

Përgatitja për Krezmim

Nga muaji mars i këtij viti, për të gjithë të rinjtë dhe të rejtat që kanë për tu krezmuar, kemi filluar besimin (përgatitjen) për këtë përvojë të rëndësishëm të fesë.

Besimi mbahet në Luzern, çdo të shtunë duke filluar nga ora 17:30.

Përgatitja për Kurorëzim

(Foto: Lubov Lisitsa, Pixabay)

Familja e bashkuar është bërthama e një shoqërie dhe kishë të shëndoshë.

Përgatitjet për kurorëzim kishtar kanë për qëllim vetëdijësimin ndaj përgjegjësive që të martuarit kanë ndaj njëri-tjetrit dhe familjes.

Prandaj i ftojme të gjithë ata që kanë për tu kurorëzuar të lajmërohen në Misionin tonë.

Përkujtimi i të vdekurve

Kujtimi dhe lutja për të dashurit tanë, që tashmë kanë kaluar në Amshim, është detyrë dhe përgjegjësi e secilit prej nesh, aç më tepër në ditën apo në datën e vdekjes së tyre. Prandaj, ata të cilët dëshirojnë t'i përkujtojnë të vdekurit e tyre me Meshën shenjte, janë të lutur të lajmërojnë së paku një javë më parë dhe, mundësisht, të jenë pjesëmarrës në kremtimin e Meshës së kremtuar për të afërmit e tyre.

Qendra e dëgjimit

Duke parë nevojën e shumë njerëzve për t'i dëgjuar, kemi vendosur që çdo të shtunë paradite të jemi të gatshëm për t'i pranuar, dëgjuar dhe këshilluar të gjithë ata që paraqitën në Qendrën tonë.

Rezervimi është i detyrueshëm.

Të martet e shna Ndout

Devocioni i 13-të të Marteve kushtuar shna Ndout të Padovës është një traditë e lashtë e Kishës dhe shumë e dashur për besimtarët tanë.

Meshët e shenjta në Misionin tonë:

Luzern, në orën 9:00

Emmenbrucke, orën 19:00

(Foto: postcardtrip, Pixabay)

Të premtet e para të muajit

Të parat premtet të muajit ndërlidhen me përshtirësinë e besimtarëve ndaj Zembrës së Krishtit.

Çdo të para Premte të muajit, në orën 18:30, në Luzern, kemi adhurimin e Krishtit në Eukaristi dhe Meshën shenjte.

Transmetimi i Meshës në Facebook

Çdo të diele dhe ditë feste, për të gjithë ata që nuk mund të marrin pjesë në Meshën shen-

(Foto: Dukagjin Qollaku)

jte, ekziston mundësia ta përcjellin atë përmes faqes së Facebookut të Misionit tonë: Misioni Katolik Shqiptar – Luzern

Bekimi i shtëpive

Bekimi i shtëpive dhe i familjeve është njëra ndër traditat më të bukura që ka Kisha katolike. Bekimi, sikurse dihet, ka një domethënie të thellë dhe është e vështirë të përmblihet në pak rreshta vlera e madhe dhe e pasur që ka ky rit.

Bekimi vjetor i familjeve nga ana e famullitarit, konsiderohet si një rast për të njohur dhe kuptuar më mirë realitetin në të cilin jetojnë familjet. Periudha vjetore në të cilën bëhet bekimi i shtëpive nuk është e përcaktuar me rregullore kishtarë, kjo nënkupton se çdo Kishë lokale, duke u bazuar në traditat e saj, ka një kohë apo periudhë të caktuar në të cilën bëhet bekimi i familjeve. Tradita e Kishës në popullin tonë është që bekimi i shtëpive të bëhet nga Dita e Ujit të bekuar (6 janar), deri në festën e Pashkëve. Por, kjo nuk do të thotë se bekimi nuk mund të bëhet edhe pas të kremtës së Pashkëve.

Sot, fatkeqësisht, shumë vende janë duke e humbur traditën e mirë të bekimit të familjes, kjo gjë po ndodh edhe për arsye të mungesës së meshtarëve e nganjëherë edhe për arsye të neglizhencës tonë. Ky lloj bekimi ka një bazament biblik: Hyji bekon njerëzit e parë dhe u thotë të shumohen me të mira (krh. Zan 1, 26). Edhe Jezusi, në momente dhe vende të ndryshme, bekon fëmijët, të sëmurët, ushqimet, bukën, verën dhe të njëjtat gjëra kërkon që t'i bëjnë edhe nxënësit e tij: të bekojnë dhe të sjellin paqe në çdo shtëpi që shkojnë (krh. Lk 10, 5-11).

Ta falenderojmë Hyjin për dhuratën e meshtarëve që vijnë për të bërë bekimin e familjes, sepse është kjo vërtetë një dhuratë e madhe që ju bëhet familjeve tona.

“DASHURI TË PAPREKURA” ROMAN KUSHTUAR AKTORES LEZE QENA

Me rastin e njëvjetorit të vdekjes së aktores së njohur Leze Qena, botohet romani biografik “Dashuri të paprekura – Saga e një fryme të heshtur” i autorit Vilson Culaj, që paraqet jetën e aktores Qena që nga fëmijëria e saj e hershme e deri në kalimin e saj në amshim. Romani “Dashuri të paprekura – Saga e një fryme të heshtur” i autorit Vilson Culaj, i cili është botuar nga Shtëpia Botuese “Jakup Ceraja”, është një roman biografik, që flet për jetën e aktores së njohur shqiptare Leze Qena. Si të ishte biograf i saj, autori na përshkruan në detaje jetën e veprën e artistes, duke e kthyer në një personazh romanor mu në thelb të kohës dhe hapësirës së kësaj veprë emblematike. Nga dërrasat e skenës teatrore, sheshet e xhirimit e reflektorët e televizionit, imazhet plot dritë e jetë të artistes Leze Qena tani e tutje do të komunikojnë me artdashësit përmes romanit “Dashuri të paprekura”, që plotëson një zbrazëti që lë prapa shënjesit e kohëve. Është një roman interesant dhe prekës për dashurinë dhe vlerat njerëzore. Është historia e paharrueshme e një aktoreje që nuk ikën dhe nuk zbrapset përballë rrethanave të kohës, por që ballafaqohet me to. Një roman, në të cilin përshkruhet një jetë plot ëndrra e zhgënjime, por gjithashtu edhe dëshira dhe këmbëngulësia

për të arritur qëllimin e jetës, pavarësisht sfidave dhe mungesave. Romani paraqet jetën e aktores së madhe që nga fëmijëria e saj e hershme e deri në kalimin e saj në amshim. Është një sagë e rrëfyer nga goja e saj në frymën e besimit të një autori, i cili u mundua t’i qëndrojë besnik rrëfimit, elegjisë dhe mbijetesës së saj personale. Rrëfimi i romanit nis me jetën e saj familjare, fëmijërinë e saj dinamike, të zhvilluar në një ambient urban e civilizues, siç është qyteti i Prizrenit, ku ishin brumosur dhe ëndrrat e një vashë të etur për art e kulturë. E njëjta sagë e përjetimeve zgjat edhe pas arritjes së saj në Prishtinë, pasi që realizon ëndrrën për t’u bërë aktore, dhe shpërthimit të suksesshëm në teatër. Përmes këtij rrëfimi, autori Culaj arrin të japë elemente etnopsikologjike, filozofike dhe bart te lexuesi një mesazh, fuqinë e bukurisë artistike të fjalës si tërësi teksti dhe fjalisë si kontekst. Romani, fund e krye, e përshkon indin e shpirtit fisnik-human të kryepersonazhit dhe rrezatimin hyjnor për jetën, njerëzit dhe botën. Kjo sagë jetësore e artistes është shembulli më i mirë për ne se si njeriu i frymëzuar nga një mision i qartë dhe një ideal i kulluar mund t’u rezistojë furtunave e përplasjeve, duke e rimëkëmbur jetën, duke e gjetur kuptimin e saj dhe duke e pasuruar atë më artin e dashurisë dhe mirësisë. Ky rrëfim romanor është mesazhi epik se jo pak artistë kaluan nëpër luginën e vdekjes por falë stoicizmit, trashëgimisë dhe vizionit të tyre, dolën ngadhënjimtar para kurtheve të botës.

Shkruan: Alfred Beka

In memoriam të Hil (Palush) Dodaj **(1961–2021)**

Ka kaluar ne amshim Hil Dodaj, njëri prej aktivisteve më të dalluar ne Misionin tonë. Hili, që nga themelimi i Misionit (1992), ishte një punëtor i madh dhe i pa lodhshëm, plot energji dhe gjithmonë i gatshëm për tu shërbyer meshtarëve tanë misionar. Ne nga Luzerni, së bashku me meshtarët dhe motrat rregulltare, shumë herë e kemi vizituar bashkësinë e vogël por shumë të përzemërt në Tessine. Secili prej nesh për Hilin dhe familjen Dodaj ruan një kujtim të mirë.

Lajmi për vdekjen e hershme të të ndjerit Hil Dodaj na ka tronditur dhe pikëlluar të gjithëve. Personalisht jam i pikëlluar thellësisht, sepse miqësia me Hilin na ka lidhur që nga fëmijëria kur, bashkërisht, shkoni në shkollë. Kemi

punuar dhe emigruar së bashku, por, edhe këtu në Zvicër kemi bashkëpunuar për të mirën e Misionit dhe popullit tonë.

Nga pamundësia për të marrë pjesë në varrimin e Hilit, si Mision dhe shoqëri kemi qenë të pranishëm shpirtërisht dhe simbolikisht me anë të një kurore me lule të freskëta e cila, në ditën e varrimit, është vendosur mbi varrin e tij. Por, një grup miqsh, së bashku me misionarin tonë don Antonin dhe motrat, kemi marrë pjesë në Meshën e Dritës e cila është kremtuar në Giornico për shpirtin e tij. Hili pushoftë në paqe! I qoftë i lehtë dheu i Kosovës!

Shkruan: Pjetër Gjoni, Luzern

Dr. Don Anton Uka,
Përgjegjës

Rodteggstrasse 6
CH-6005 Luzern

Tel: +41 41 250 52 60; Fax: +41 41 250 52 67
Cel: +41 79 371 68 91

E-Mail: ukas_cr@hotmail.com
anton.uka@migrantenseelsorge-luzern.ch

Misioni Katolik Shqiptar në Luzern
Katholische Albaner Mission in Luzern